

ИСКАЛО ЛИ ВИ СЕ Е ДА СЕ ОТКАЖЕТЕ НАПОСЛЕДЪК?

Дейвид Уилкерсън

17 Юни 1996

Възможно ли е благочестиви, праведни, изпълнени с Духа християни да се отчаят до такава степен, че да чувстват, че не могат да продължат и да стигнат до ръба на това да се откажат?

Помислете за момент. Говоря за вярващи, които са близо до Исус, познават сърцето и ума Му, борили са се в молитва, преживявали са чудесата Му, виждали са победа след победа в живота си. Тези хора са посветени на Божието дело. Те ежедневно представят себе си като жива жертва.

Та, кажете ми, възможно ли е такива християни да бъдат подтиснати и разтревожени, да изпаднат в такова отчаяние и униение, че да са убедени, че няма да се справят?

Абсолютно да!

Помислете за святия Йов – човек, когото Самия Бог нарича „непорочен и правдив“!

Библията казва за Йов: „...този човек беше непорочен и правдив, боеше се от Бога и отбягваше злото“ (Йов 1:1). Той се страхуваше само от Бог, странеше от злото и бягаше от всеки компромис.

Но, ето че Йов бе изправен пред кризата на живота си – беше изгубил цялото си семейство, имот, всичко. Тялото му от главата до петите беше покрито с циреи. Беше дошъл до момент, когато не можеше да търпи повече страдание и извика: „Защото стрелите на Всемогъщия са вътре в мен и духът ми от отровата им пие; Божиите ужаси се опълчват против мен... О, да би ми се изпълнила молбата, да ми дадеше Бог копнежа ми! Да благоволеше Бог да ме смаже, да отпуснеше ръката Си и да ме отсечеше!“ (6:4, 8-9)

Йов казва: „Имам само една молба – да умра! Не мога повече, Господи. Отсечи ме!“

Това звучи ли ви като думите на напълно праведен човек? Библията казва, че Йов нямаше грях в живота си. Беше толкова праведен, колкото въобще някой може да бъде пред Бог. Въпреки всичко, Той позволи да премине през такова отчаяние, че живота му стана непоносим: „... и ми се определиха нощи на страдание. Когато си лягам, казвам: Кога ще стана и нощта ще отmine? И ми омръзна да се обръщам до зори“ (7:3-4).

Накрая, в абсолютно отчаяние, Йов извика: „...душата ми предпочита удушване и смърт, вместо тези мои кости. Дотегна ми; не искам да живея вечно. Остави ме, защото дните ми са суета... станах бреме за самия себе си” (стихове 15-16, 20). Йов се измъчваше, защото проблемите му бяха неразрешими! Не можеше да намери изход. Беше на предела на силите си.

По това време трима от приятелите му дойдоха при него – така наречените „утешители” – и се опитаха да разберат поради каква причина страда Йов. Те не можеха да проумеят защо Бог би позволил някой праведен човек да се мъчи умствено, духовно и физически като Йов.

Възлюбени, това е вечната дилема в църквата, а също и в очите на света: изглежда, че когато дадеш живота си на Господ, всичко, което получаваш, е страдание! Никой, никога вътре или извън църквата не е успял да разбере как един любящ Бог може да позволи на онези, които са оставили всичко заради Него да преминат през толкова проблеми и отчаяние.

Така че, приятелите на Йов продължиха да го поучават: „Бог не наказва праведния. Трябва да имаш грях!“. „Ако има грях в ръката ти, отдалечи го и не оставяй злото да живее в шатрите ти” (11:14).

Питам те – как би се почувствал ти, ако чуеш подобни думи от близки приятели, при опита си да им обясниш страданията си? Тези така наречени Божии мъже казаха на Йов: „Имаш някакъв скрит грях в живота си. Признай си, изповядай го! Само тогава ще изчезнат проблемите ти.”

Но Бог беше ли ядосан на Йов? Съвсем не! Библията казва ясно, че проблема не беше у него. И Йов знаеше това. Той каза на Бог: „Не ме осъждай! Покажи ми защо се съдиш с мен!... Знаеш, че не съм виновен... Душата ми е отежена от живота ми...” (10:2, 7, 1).

Нека изброя някои от останалите жалби, които Йов отправи към Господ. Докато ги четете, задайте си въпроса дали някога са ви минавали подобни мисли:

- „Не си ли ме излял като мляко и не си ли ме съсирил като сирене?... Наситен с позор...” (стихове 10-15). С други думи: „Господи, объркал си живота ми и съм огорчен. Напълно съм объркан!”
- „Защо криеш лицето Си и ме считаш за Свой враг?” (13:24). „Господи, Ти ми отне децата, всичко, което имах. Защо ми стана враг?”
- „Лицето ми от плач подпухна и смъртна сянка е върху клепачите ми” (16:16).
- „Очите ми са зачервени от плач. Лицето ми е като на мъртвец!”

Стигал ли си до такъв момент в ходенето си с Исус?

Помислете за святия Еремия – плачещия пророк!

Огънят на Бог гореше в костите на Еремия. Святият човек ходеше с Бог и беше безстрашен пред хората. Ухото му чуваше от небето – проводник от Божия трон – и говори на своето поколение с Господния глас. Никой не можеше да се изправи срещу силата и властта му. Той разтърсваше слушателите си до основи!

Но Еремия също стигна до точката на пълното отчаяние. Господ му позволи да изпита униние, което малцина познават и той едва не се предаде.

Пророкът беше убеден, че е попаднал в някакъв вид заблуда. Сатана му беше прошепнал, че е отхвърлен и му се присмиват, защото е бил измамен от Бог: „ГОСПОДИ, Ти ме примамил и аз се примамих... Станах за присмех цял ден, всички ми се подиграват” (Еремия 20:7).

Помислете за тези думи на Еремия - благочестивия човек, който гърмеше с пророчествата си срещу народите: „Проклет да е денят, в който се родих... Проклет да е човекът, който извести на баща ми и каза: Роди ти се мъжко дете! — и много го зарадва. И да бъде този човек като градовете, които ГОСПОД разори и не пожали. Сутрин да слуша вик, а по обедно време — бойна тревога, защото не ме умъртви от утробата, да ми стане майка ми гроб и утробата ѝ да е вечно бременна. Защо излязох от утробата, да гледам мъка и скръб и дните ми да свършат в срам?” (стихове 14-18).

Това звучи ли ви като думите на безстрашен Божий пророк? Еремия беше толкова съкрушен от мъките и проблемите си, че му се искаше да бе умрял в утробата на майка си!

Плачът му е като този на Йов, който каза: „Защо се дава светлина на страдащия и живот — на огорчените в душата... и се радват до ликуване и веселят се, щом намерят гроба” (Йов 3:20, 22). Йов казваше: „Господи, защо ми даде цялата тази светлина, само за да я угасиш изведнъж? Всичко, което искам е да легна и да умра, да се махна от проблемите, в които съм!”

Така беше и с благочестивия пророк Илия!

Илия познаваше свръхестествените Божии дела от първа ръка. Беше възкресявал мъртво дете. Стоеше пред Ахав и се помоли небето да не дава дъжд: „Стоя на колене пред свят Бог. И ти казвам – няма да завали, докато аз не кажа!”

Говорите за сила?! Илия първо затвори небето, след което го отвори! Когато се помоли - на земята отново заваля. Но това не бе всичко. Илия надбяга колесницата на Ахав, като по това време беше на повече от 80 години! Изля дванадесет варела вода върху олтара и призова огън от небето да ги пояде. Каква гледка трябва да е било!

Най-голямото желание на Илия беше да види съживление в Израил. Той беше тъжен в продължение на години поради злото сред Божия народ, но сега вярваше, че молитвите му са чути. Той смяташе, че ставаше свидетел на велика реформация в Израил.

Но Езавел бързо се намеси и потуши съживлението. Дори заплашваше, че ще убие Илия. Изведнъж, този доскоро безстрашен мъж бягаше, за да спаси живота си! Той стигна до изоставено място в пустинята, където седна под една хвойна: „...И поиска за душата си да умре...” (3 Царе 19:4).

Илия беше дал живота си за съживлението – с молитви и действия. А сега мислеше, че напълно се е провалил! Депресира се и плачеше: „...Стига! Сега, ГОСПОДИ, вземи душата ми, защото не съм по-добър от бащите си” (същия стих).

Ако прочетете между редовете в този пасаж, може да чуete как Илия казва: „Дадох всичко от себе си, Господи, дадох си живота. Нямах собствен план. Искях да Ти угодя. А сега всичко свърши!”

Този беден, обезсърчен пророк се изолира напълно в продължение на 40 дни и 40 нощи. Това означава 40 нощи на отчаяние, безсъние, очакване на утрото, отчаяни опити да си обясни нещата. Трябва да е било дълъг кошмар от загуба, отхвърляне, безпомощност.

През това време Илия забрави всяко чудо, което Бог някога беше правил за него. Просто го беше сполетяло нещо – отпадналост и униние, които бяха съкрушили душата му. Вече дори и мисълта за миналите благословения не можеше да го утеши.

Може би си мислиш: „Със сигурност някой, който е виждал такива чудеса не би имал никакви съмнения или депресии. Той трябва само да си припомни великите дела, които Бог е извършил. Така би преодолял всичките си страхове.” Не е така! Идва време, когато никое минало чудо не може да ти помогне в настоящото ти изпитание!

Съветвал съм много християни – служители, евангелизатори, ловци на хора, които са били мощно използвани от Бог, но са преживявали подобно униние. Тези хора някога са били силни в служението, проповядвали са славни откровения от Бог. Но изведнъж са отслабнали. Проблемите са се натрупали върху им. Били са оклеветени и отхвърлени. Накрая са си помислили, че ще пропилят целия си живот. Те ми казват: „Няма смисъл да продължавам. Не мисля, че съм направил нещо за Господ. Провалих се!”

Ужасявал съм се от това, че някой християнин може да изпадне в такова униние. Отговарях им почти възмутено: „Отърси се от това! Забрави ли всичките чудеса, които Бог е направил за теб? Той не те е изоставил. Преброй благословенията си!”

От теоретична библийска гледна точка може да съм бил прав. Но често теорията просто не работи. Тя със сигурност не свърши работа на Илия. Този свят мъж се скри в пещера, като заживя в тъмното място на отчаянието!

Издавали ли сте някога в положението на Илия? Крили ли сте се някога толкова огорчени и унили, че не ви се е искало да се виждате или да говорите с някого? Може да си в пещерата на мълчанието, да си се оттеглил от хората и отговорностите.

Или може би в този момент все още не си убеден, че християнин може да изпитва такава отчаяние. Може би си казваш: „Всички тези примери са от Стария Завет. Но ние живеем в дни на благодат. Със сигурност никой изпълнен с Духа вярващ не трябва да живее в страх. Не трябва да има никаква депресия в Божия дом!“

Това само старозаветни преживявания ли са?

Питам те: могат ли новозаветните светии, които са изпълнени с Божия Дух да преминат през дълбока депресия – хора, които прекарват време на колене, дават живота си в служба на Господ, не ходят в грях, но са напълно посветени на Исус?

Апостол Павел отговаря бързо на този въпрос. Той със сигурност беше новозаветен светия, благочестив скъпоценен човек, който се беше отказал от целия свят, за да придобие Христос. Той прекара всеки миг от живота си за каузата на Господаря.

Този човек имаше откровение за Христос, като никой друг на земята. Исус му се беше открил вътре в него. А Духът заведе Павел в небето и му показа неизразимата слава. Всъщност, на Павел му беше поверена самата тайна на Евангелието. Посланията му са напътствали Божиите хора през вековете.

Но Библията казва, че когато отиде да проповядва Евангелието в Азия, той имаше само проблеми: „Защото не искаме, братя, да не знаете за скръбта, която ни сполетя в Азия...“ (2 Коринтяни 1:8).

Бог беше използвал мощно Павел в Азия и най-вече в Ефес. В града имаше голямо съживление, което продължи две години: „Така Господното слово растеше силно и вземаше надмощие“ (Деяния 19:20).

През това време Господ беше направил големи чудеса – бяха изгонвани демони, сакатите и болните бяха изцерени. А Павел беше в центъра на всичко това! Той помазваше кърпи и престилки, които, когато бяха полагани върху болните, те биваха незабавно изцелени: „При това Бог вършеше необикновени чудеса чрез ръцете на Павел, така че дори когато носеха кърпи или престилки от неговото тяло на болните, болестите се отмахваха от тях и злите духове излизаха“ (стихове 11-12).

Чудесата бяха толкова големи и осъждението толкова силно, че вярващите в Ефес събраха всичките си окултистки книги и странни произведения на изкуството на стойност 50 000 сребърника и запалиха огромна клада на площада на града. Но това само вбеси сатанинските сили в Ефес!

Вижте, хората в този град се покланяха на богинята Диана, а гражданите вече не купуваха нейни идоли, за да им се кланят. Това разгневи група търговци на сребърни изделия, които се препитаваха от статуетките. Хората се надигнаха срещу Павел, настройвайки тълпите срещу него.

Изведнъж, на фона на голямото съживление се надигна огромен бунт. Хората завлякоха Павел в театъра, където трябваше да се защитава пред вбесената тълпа. Накрая той напусна Ефес, съпроводен от подигравките и присмеха на нечестивите.

Разбирате ли за какво става дума? Павел беше дал две години от живота си за това съживление. Той беше виждал мощното движение на Бог, но тогава в живота му дойде смут, който беше толкова тежък, че той каза: „...бяхме изключително притеснени, свръх силите си, така че дори се отчаяхме за живота си“ (2 Коринтяни 1:8). С други думи: „Мислех си, че е свършено. Няма да успея. Няма да изляза жив от там. Имах смъртна присъда!“

Мисля, че до известна степен разбирам през какво премина Павел. Преди години бях на голямо събрание със сестра Кетрин Кулман в Лос Анжелис. Повече от 5 000 души изпълниха мястото, което беше само за православни. По това време жена ми имаше пристъпи заради рака си. Носех и бремето на Teen Challenge. Бях пътувал и пишех - бях изтощен. Разбира се, така става винаги, когато врага дойде върху теб, когато си физически слаб и нямаш сила.

Седях на сцената, чаках да проповядвам, когато сестра Кулман започна да води хвалението. Мястото беше пълно с Божия Дух и се случваха чудесни неща. Но изведнъж, врагът дойде и прошепна в сърцето ми: „Ти си най-големия лицемер по лицето на земята! Работиш с хора с проблеми само, за да станеш известен. А сега жена ти ще умре. Казваш, че си дал живота си за служението на Бог, но всичко това е суета! Нямаш Божия огън. Загубил си помазанието си. Не можеш да проповядваш тази вечер, защото всичките ти думи ще са фалшиви!“

Гласът беше толкова силен, че не можех да го заглуша. Опитвах се да се отърся от него, но когато излязох на амвона, той все още крещеше в ушите ми. Когато отворих устата си да проповядвам, едва издавах звук. В продължение на пет минути се опитвах да проповядвам, но без успех. Накрая махнах към сестра Кулман да води службата, а аз се обърнах и слязох от сцената.

Зад сцената един пастор ме попита: „Дейвид, какво става? Какъв е проблема?“ Успях само да кимна с глава. „Съжалявам – казах аз. Не мога да проповядвам тази вечер. Аз съм лицемер!“

Като Еремия, и на мен ми отне седмици ходене в смут и сърдечна мъка. Накрая Бог ме изведе от това. Но открих, че такива страдания не могат да бъдат обяснени по естествен начин. С две думи, врага дойде като потоп с всичките сили на ада, изправени срещу мен. Само за няколко секунди аз се намерих в ямата и не можех да си го обясня!

Ние не знаем за какво точно говори Павел, когато каза: „...скръбта, която ни сполетя в Азия...“ (същия стих). Някои учени вярват, че е преминавал през голяма физическа борба, че е бил толкова болен, че едва не е умрял. Но аз не мисля, че проблемите на Павел са били физически; че той говореше за корабкрушения, бой с камъни или побоища. По-скоро вярвам, че Павел говори за психическа мъка – дълбока духовна война, която го смаза!

Вероятно ще попиташ: „Как може да се случи това? Никой благочестив, победоносен вярващ не трябва да се страхува или да бъде победен от плътта.“ Но аз се радвам, че Павел говори толкова откровенно за чувствата си! В противен случай мога да си помисля, че моите преживявания с отчаянието са странни, уникални, които никой друг влюбен в Исус вярващ не е преживявал.

Истината е, че много благочестиви мъже и жени в историята са свидетелствали, че Сатана ги е атакувал по този начин. Той идва с лъжи, обезкуражения, безнадеждност. Един ден човек може да се радва, да е сигурен в спасението си. Но на следващия ден могат да го връхлетят необясними чувства за безполезност. Изведнъж, без причина, мирът му си е отишъл. Той е обхванат от безпокойство и униние. Чувства се недостоен, нечист, неприемлив за Бог.

Това не е просто физическо заболяване или чувство на отхвърляне, а е по-скоро необяснима психическа мъка - нещо, което може да те връхлети по всяко време. Не знам как точно да го нарека, но предимно жените са тормозени от него, а „експертите“ го наричат с всевъзможни имена. Един ден нещата просто започват да се трупат в ума ти. Не можеш да го обясниш и никой не може да те достигне. Изведнъж нямаш желание да говориш с никого. Всичко, което искаш, е да се скриеш.

Това, което се случи с Павел в Азия го съкруши напълно. Той беше толкова унил, че цялата му сила си отиде. Той писа: „бяхме приели смъртната присъда в себе си...“ (стих 9). С други думи: „Не виждах никакъв изход. По човешки не беше възможно за мен да го превъзмогна!“

Може би се чудиш: „Как може нещата да станат толкова лоши за някой Божии човек? Наистина ли Павел искаше да умре?“

Истината е, че Павел беше поел грижата за надзора над църквите, които беше основал. Той обичаше онези новоповярвали вярващи с цялото си сърце. Скърбеше заради греховете и компромисите им и ги коригираше с голяма болка.

Това само по себе си беше огромно бреме за всеки Божий мъж или жена. Въсъщност, Павел пише: „Защото с голяма скръб и свито сърце ви писах с много сълзи – не, за да се наскърбите, а за да познаете любовта, която аз имам особено към вас“ (2:4). Скръбта на Павел от това непрестанно да коригира и води стадото си го измъчваше и изтощаваше. Тя беше като родилна болка – поглъщаше огромна част от физическите му сили!

Тогава Павел пише: „Защото и когато дойдохме в Македония, плътта ни нямаше спокойствие, а отвсякъде бяхме притеснени – отвън борби, отвътре страхове.“ (7:5). Може да кажеш: „Искаш да кажеш, че Павел - великия апостол, изпитваше страх? Не е ли това същия човек, който толкова много говори за победата над страха? Наистина ли Павел казва това?“

Да, абсолютно! Виждате ли, намерението на Сатана е да посади страх в нас. Той иска да изгубим вяра, че Бог отговаря на молитвите ни, да си мислим, че всичките ни ходатайства, пост и търсене на лицето Му са били напразни!

Забележете какво добавя Павел към стиха, в който писа за чувствата: „смъртната присъда... за да не се уповаваме на себе си, а на Бога, който възкресява мъртвите” (1:9). Става дума само за вяра!

Аз силно вярвам, че Бог позволява на хората Си и особено на служителите на Евангелието да преминават през трудности, така че чрез тях вярата им да бъде изградена. Тогава, когато те споделят или проповядват, вече не говорят просто библейски теоретично, а от личен опит за Божията освобождаваща сила. Затова Павел можá да каже: „Не искам да сте в неведение за това как дявола се опита да ме победи в Азия. Искам да споделя с вас как Бог ме измъкна от това, така че и вие да бъдете изцерени и освободени!”

През последните години Сатана се опитваше да ми изиграе същия номер, но не успя! Всеки път съм го смъррял с думите: „Ти счупи рекорда миналия път, дяволе. Никога повече няма да се хвана на това. И никога няма да ме убедиш, че съм лицемер!”

Аз вярвам, че говоря на много благочестиви хора, които обичат Исус с цялото си сърце, и които са в дълбоко отчаяние!

Вероятно, както и Павел, така и ти си подтиснат, извън възможностите си, изпитван повече, отколкото може да понесеш. Силите ти почти са свършили и си на път да се откажеш. Не виждаш изход. Искаш да избягаш, но няма къде да отидеш. Сега казваш както Павел: „Нямам сили за това!”

Е, как да излезеш от това положение? Кой е пътя към победата? Всичко, което мога да ти кажа е как Бог продължава да избавя мен. Тук ти давам четири важни истини, които Той ми е дал:

1. Не си мисли, че преживяваш някаква странна, уникална битка. Напротив – имаш добра компания! Припомни си Йов, Еремия, Илия, Давид, Павел, дори и мен. Това, през което преминаваш е нормално за вярващите през вековете.

„Възлюбени, не се чудете на огненото изпитание, което идва върху вас, за да ви изпита, като че ви се случва нещо чудно, а се радвайте, доколкото сте участници в страданията на Христос, за да се радвате и ликувате и когато се яви Неговата слава” (1 Петрово 4:12-13).

2. Когато си мислиш, че не можеш да продължиш и час повече, когато всичко изглежда абсолютно безнадеждно, извикай към Бог с всички сили: „Господи, помогни ми!” Помисли за съвета на псалмиста:

• „А аз, аз ще извикам към Бога и ГОСПОД ще ме спаси. Вечер и сутрин, и по обед ще се оплаквам и ще стена и Той ще чуе моя глас. Ще избави в мир душата ми от боя против мен; защото мнозина се бият с мен” (Псалм 55:16-18).

- „Любя Те, ГОСПОДИ, сила моя! ГОСПОД е скала моя, крепост моя и избавител мой, Бог мой, канара моя, на когото се уповавам, щит мой и рогът на спасението ми, висока моя кула. Ще призова ГОСПОДА, който е достоен за хвала, и ще бъда спасен от враговете си. Връзките на смъртта ме обхванаха, пороите на злото ме ужасиха. Връзките на Шеол ме обвиха; примките на смъртта ме стигнаха. В притеснението си призовах ГОСПОДА и извиках към своя Бог. От храма Си Той чу гласа ми и викът ми пред Него стигна в ушите Му” (Псалм 18:1-6).

- „ГОСПОДИ, Боже мой, към Теб извиках и Ти ме изцели. ГОСПОДИ, Ти си извел душата ми от Шеол; опазил си ме жив, за да не сляза в рова” (Псалм 30:2-3).

Ето един ключов стих: „Защото той ще избави сиромаша, когато вика, също и бедния, и безпомощния” (Псалм 72:12). Исус изпрати Святия Си Дух, за да ти бъде помощник. И Той няма да оглушее за вика ти за помощ!

3. Гмурни се в Божието Слово, хвани се за специалните обещания, занеси ги в тайната молитвена стаичка и хвани с тях Бог. Ето ви три от моите любими библейски обещания. Казвам ги на Бог всеки път, когато викам към Него:

- „Има ли между вас човек, който, ако му поиска син му хляб, ще му даде камък, или ако поиска риба, ще му даде змия? И така, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на децата си, колко повече вашият Отец, който е на небесата, ще даде добро на тези, които искат от Него!” (Матей 7:9-11)

Искай добри неща от Господ. Той чака да ти ги даде! Помоли Го да те освободи, да премахне срама ти и всички петна от греха. Той копнее да го направи за теб!

- „А на Този, който може да направи несравнимо повече, отколкото молим или мислим, според действащата в нас сила – на Него да бъде слава в църквата и в Христос Исус през всичките поколения от векове и за векове. Амин” (Ефесяни 3:20-21).

Казвай това обещание на Бог всеки ден: „Отче, Ти каза, че ще направиш много повече от онова, което искам. Днес Те моля да отговориш на молитвата ми преизобилно.” Бог е доволен от такава вяра!

4. Вярвай на Святия Дух, Който живее в теб. Отец Го е изпратил да живее в сърцето ти, но ти трябва да признаеш Святия Дух в теб! Трябва да вярваш, че когато извикаш, Той, Който живее в теб, ще отговори. Бог не трябва да изпраща ангел да ти говори, Той вече е поставил ресурсите Си в теб – Самият Свят Дух!

Това е тайната – кратко и ясно: когато се изправиш пред сегашните си страдания и объркване, предай всичко на Святия Дух. Кажу Му: „Святи Душе, Ти знаеш изхода от тази бъркотия, не аз. Много по-силно е от мен. Така че, сега се оттеглям и давам на Теб управлението на живота си.

Знам, че това, през което преминавам не е необикновено за вярващите и ще извикам към Господ за помощ. Ще Му напомня великите Му и скъпоценни обещания. И ще Ти вярвам да свършиш останалото. Ти познаваш Божия ум!”

Скъпи светии, ако направите тази проста изповед, ще видите освежителни времена от Господ. Дори, когато сте готови да се откажете, Той остава верен да ви избави.

Алилуя!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1996 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Have You Felt Like Giving Up Lately?](#) / [Искало ли ви се е да се откажете напоследък?](#)